

FORREST HAMER

Lecke

1963 vagy 4 nyarát írtuk,
amikor apám Ft. Hood-ból Észak-Karolinába
szállította családjunkat 56-os Buickunkban.
Folyamatosan Klán-támadásokról hallottunk, tudtuk,

Mississippi sokkal veszélyesebb, mint általában.
A sötétség mohaként terült szét a fákon
és amikor szétmaszatozta a fényt az ablakokon
azon az éjszakán, apám lehúzódott az útról, aludni tértünk.

A zörejek,
melyek a szörnyek gerjesztette félelmekben
rendszerint felébresztettek álmomból,
ébren tartották apámat is azon az éjszakán,
csendben feküdtem és figyeltem, ahogy hallgatózik,
tudtam, képtelen lenne bennünket mindig megvédeni

mindentől, mindenféle teremtménytől;
talán még a dühtől is, mely hirtelen átfutott
a testemen a texasi útja miatt,
hogy hazavigyen bennünket, mielőtt ő elmegy

egy olyan nem létező helyére a világnak,
melyet Vietnamnak hívtak. Egy fiúnak szüksége van apára,
aki vele van, folytattam a gondolatot, zajt hallva
a sötétből.

Hogyan legyünk boldogok

Amikor a férfiakat már boldogság tüzelte a templomban,
kiáltoztak, egyenesen felugráltak.

A nők tánca azonban nyögőssé változott, miután
transzba estek; ezért

rettegtem Johnson tisztelendő szertartásainak
közeledő végétől, gyűlöltem a borzalmat,

melyet ez a pap a nők lelkében
okozott, ömlött róluk a víz

és egyre gyorsabban szedték a levegőt.
Aggódtam, egy napon anyám

elmegy oda és átadja magát
neki, s olyan könnyű nővé alakul át,

mint amikor apám hazajött
szabadságra. Pont olyan ostoba lesz.

Amikor ez végül megtörtént,
elhagyottnak éreztem magam.

Eszteendőkkel később, egy másik első alkalommal
az én nyögésem visszhangját

hallottam egy lány fülében, s rádöbbenem,
mily örült gyönyört érez.

Aztán elkezdtem töprengeni,
nincs-e még valahol némi öröm,

ami engedné, hogy kiáltozásra késztesen engem,
nem ahogy a férfiak csinálják, hanem mint a nők.

